

Απολύσεις από το Δημόσιο για να σωθούμε

Της Μιραντας Ξαφα*

Την ώρα που οι Ευρωπαίοι εταίροι μας επαναλαμβάνουν σε όλους τους τόνους ότι δεν θα υπάρξει καμία κοινοτική αλληλεγγύη χωρίς εθνική υπευθυνότητα, οι κυβερνητικοί εταίροι επιμένουν σε «κόκκινες γραμμές» που εμποδίζουν την εφαρμογή του προγράμματος σταθεροποίησης. Η παράλογη εμμονή στην άρνηση των απολύσεων στο Δημόσιο, ακόμη και για επίορκους δημόσιους υπαλλήλους, θέτει σε κίνδυνο την έγκριση της επόμενης δόσης του δανείου και την παραμονή της χώρας στην Ευρωζώνη. Η καθυστέρηση στη λήψη αποφάσεων για να οριστικοποιηθούν τα μέτρα που η κυβέρνηση συμφώνησε με την τρόικα τον Φεβρουάριο κοστίζει ακριβά στην οικονομία. Κάθε μέρα που περνάει χάνουν τη δουλειά τους πάνω από 1.000 άτομα στον ιδιωτικό τομέα. Μέσα στον Ιούνιο, 34.337 άνθρωποι έχασαν τη δουλειά τους, σύμφωνα με το τελευταία στοιχεία της στατιστικής υπηρεσίας.

Την ώρα που ιδιωτικές επιχειρήσεις κλείνουν και η ανεργία αγγίζει το ένα τέταρτο του εργατικού δυναμικού, η κυβέρνηση μετατάσσει υπαλλήλους από τις ζημιόγones ΔΕΚΟ στο Δημόσιο χωρίς να τολμά να απολύσει ούτε έναν περισσευούμενο υπάλληλο. Οι μετατάξεις όμως δεν οδηγούν σε συρρίκνωση του δημόσιου τομέα, όπου απασχολείται το ένα τέταρτο του εργατικού δυναμικού. Το πολιτικό κατεστημένο αντιμετωπίζει τους 600.000 ιδιωτικούς υπαλλήλους που έχασαν τη δουλειά τους από την αρχή της κρίσης σαν ένα στατιστικό στοιχείο για το οποίο δεν φέρει ευθύνη, ενώ ταυτόχρονα επιμένει ότι δεν πρόκειται κανείς δημόσιος υπάλληλος να απολυθεί! Η ολιγωρία που έχει επιδείξει στην προσπάθεια συρρίκνωσης του Δημοσίου και απελευθέρωσης της οικονομίας από τα δεσμά του κράτους είναι υπεύθυνη για το γεγονός ότι η αβεβαιότητα παρατείνεται, οι απλήρωτες υποχρεώσεις συσσωρεύονται, και η ύφεση βαθαίνει. Η οριστικοποίηση μόνιμων περικοπών στις δαπάνες ύψους 11,5 δισ. ευρώ, όπως η κυβέρνηση συμφώνησε πριν από επτά μήνες, θα επισπεύσει την καταβολή της επόμενης δόσης, ύψους 31,5 δισ. ευρώ, που θα επιτρέψει την αποπληρωμή μέρους των οφειλών του Δημοσίου και την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών ώστε να λήξει η πιστωτική ασφυξία. Οσο πλανάται η προσδοκία εξόδου από την Ευρωζώνη δεν πρόκειται η Ελλάδα να προσελκύσει τις επενδύσεις που θα επιτρέψουν την επανεκκίνηση του ιδιωτικού τομέα και τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας. Η εμμονή των κυβερνητικών εταίρων σε ξεπερασμένα ταμπού που εντείνουν την δυσπιστία για τη βούληση της Ελλάδας να τηρεί τα συμφωνημένα αποτελούν εθνικά καταστροφική πολιτική.

Γιατί ισχύουν δύο μέτρα και δύο σταθμά μεταξύ ιδιωτικού και δημοσίου τομέα; Διότι μέχρι σήμερα το ελληνικό πολιτικό σύστημα διασφάλιζε τη συντήρηση της εξουσίας μέσω της συνεχούς επέκτασης του κράτους, γι αυτό και δεν έχει τη βούληση να αναλάβει πρωτοβουλίες για να συρρικνώσει το Δημόσιο και να αντισταχθεί στις συντεχνίες που το λυμαίνονται. Η άρνηση του κ. Κουβέλη, που ουδέποτε συμμετείχε στην κυβέρνηση, να συζητήσει όχι μόνο τις απολύσεις αλλά και την εφεδρεία στο Δημόσιο είναι ακατανόητη. Ποιους προσπαθεί να προστατεύσει, αυτούς που προσέλαβαν οι κυβερνητικοί του εταίροι την περασμένη τριακονταετία; Η πολιτική ηγεσία της χώρας επιμένει να πορεύεται με οδηγό την ίδια πελατειακή πρακτική που οδήγησε τη χώρα στη χρεοκοπία. Σε περίοδο που τα δανεικά έχουν στερέψει, η

πελατειακή προσέγγιση του πολιτικού συστήματος οδηγεί σε άδικες και ανήθικες επιλογές. Η κυβέρνηση επιλέγει να αποστειρεί από τους καρκινοπαθείς τα φάρμακά τους προκειμένου να διατηρήσει άχρηστες υπηρεσίες, ή υπηρεσίες που θα μπορούσε να προσφέρουν οι ιδιώτες καλύτερα και φθηνότερα, για να μη θιγούν οι κομματικές και συνδικαλιστικές στρατιές στο Δημόσιο. Αντί να επανασχεδιάσει το κράτος σε υγιείς δημοσιονομικές βάσεις, συνεχίζει τις οριζόντιες περικοπές.

Στις ΔΕΚΟ, το υπεράριθμο προσωπικό παραμένει ή μετατάσσεται σε διάφορες κρατικές υπηρεσίες, χωρίς δηλαδή να μειώνεται το κράτος, που είναι η πηγή της σημερινής κρίσης. Η υποχρέωση δημοσιοποίησης των ισολογισμών των ΔΕΚΟ σε τριμηνιαία βάση, που επεβλήθη από την τρόικα, ξεσκεπάζει τη σπατάλη και οδηγεί στο αναπόδραστο συμπέρασμα ότι η εξυγίανση και η επιβίωση των ΔΕΚΟ περνούν από τη μείωση του προσωπικού τους και την κατάργηση των κεκτημένων όπως η μονιμότητα, το χρονοεπίδομα, οι υπερωρίες, κ.λπ. Αυτή η πραγματικότητα δεν συμφέρει τους συνδικαλιστές, τους φρουρούς των αγκυλώσεων και των κεκτημένων, που μασκαρεύονται σαν υπερασπιστές των συμφερόντων των πολιτών προκειμένου να διατηρήσουν τα δικά τους προνόμια. Επικαλούνται το συμφέρον των καταναλωτών για να αποτρέψουν τις ιδιωτικοποιήσεις και καταγγέλλουν το Μνημόνιο για επιστροφή στον εργατικό μεσαίωνα, ενώ στην πραγματικότητα ενδιαφέρονται μόνο για τη διατήρηση των εξωφρενικών προνομίων τους.

Παραδόξως, η μεγαλύτερη απειλή για την Ελλάδα είναι η σταθεροποίηση των χωρών στην περιφέρεια της Ευρωζώνης και η θωράκιση της κεφαλαιακής επάρκειας των ευρωπαϊκών τραπεζών ώστε να αντέξουν τις ζημίες από τα κρατικά ομόλογα στα χαρτοφυλάκιά τους. Τότε η Ελλάδα θα εγκαταλειφθεί στην τύχη της, καθώς θα έχει περιοριστεί σημαντικά ο κίνδυνος να πληγεί ολόκληρη η Ευρωζώνη από μία ελληνική χρεοκοπία και ενδεχόμενη επιστροφή στη δραχμή. Αυτό θα συμβεί με μαθηματική ακρίβεια αν η Ελλάδα δεν εφαρμόσει τα δημοσιονομικά μέτρα και τις μεταρρυθμίσεις που έχει συμφωνήσει. Η κυβέρνηση δηλώνει αποφασισμένη να παραμείνει η Ελλάδα στην Ευρωζώνη και να συμμετάσχει στη «νέα Ευρώπη» της πλήρους δημοσιονομικής και τραπεζικής ενοποίησης, με την ολιγωρία της όμως διακυβεύει τον στόχο που η ίδια έθεσε.

*Σύμβουλος επενδύσεων E.F. Consulting και μέλος της κεντρικής επιτροπής της ΔΡΑΣΗΣ.